

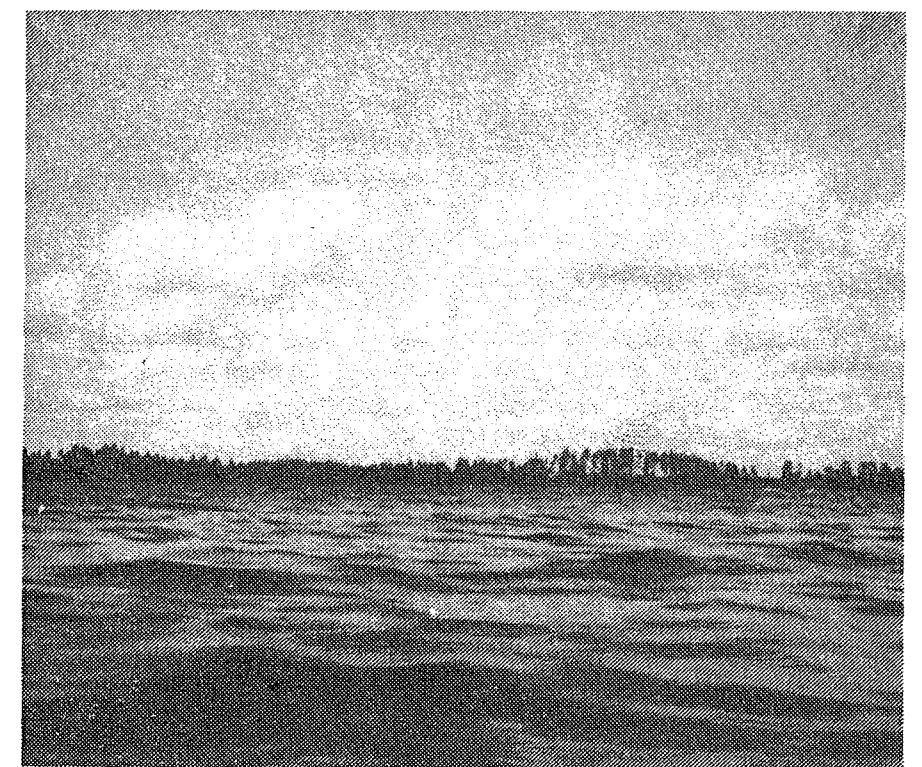
SUVANNON SEUTU

SUVANNON
YMPÄRISTÖN
KOTISEUTU-
LEHTI • Julkaisija

N:o 3 1975
HUHTIKUU

Taas aallot Suvannon rantoihin lyö...

Eräs äitienpäivä

Oli toukokuun toinen sunnuntai, kävin poimimassa kimpun valkovuokkoja, jotka vein Valistustalolle kohta alkavaan äitienpäiväjuhlaan. Jokainen juhille saapuva äiti sai niistä pari kukkaa rintapieleensä juhlan merkiksi.

Kun olin asiani toimittanut ajattelinkin, että menenkin toista kautta kotiin. Karholan ja Patamäen tienristeyksessä istui tuttu mies kannon päässä. Tultuani hänen kohdalleen mies kysyi minulta: — Mitä sinulle kuuluu? Kerroin käyneeni viemässä valkovuokkoja kohta alkavaan äitienpäiväjuhlaan. Kun olimme jonkun aikaa tarinoineet, alkoi mies kertoella: — Viime vuonna tähän aikaan olin minä siellä jossakin, elikkä ristikön varjossa. Siellä muurien sisäpuolella oli pieni kirkko. Sinne meidät vietiin tänä toukokuun toisena sunnuntaina, vaikka emme olisi jokainen halunnutkaan. Allapain ja harmaissa raidallisissa vaatteissa asteli miesjoukko kohti

kirkkoa. Kun me lyhyempiaikaiset vieraat olimme asettuneet paikoillemme, alkoi kuulua kahleitten kolinaa. Nyt tuotiin niitä, jotka olivat olleet jo muurien sisällä useita vuosia. — Kun hekin olivat asettuneet penkkeihinsä, nousi saarnatuoliin vanhemmanpuoleinen pastori, joka alkoi puhua hiljaisella ja hellällä äänellä: — Tänä toukokuun toisena sunnuntaina, tänä äitienpäivänä, lukisin teille seuraavat lauluntekijän sanat: — Kun mun poikani poissa on. Miksi rikoksen sä teit, sielunrauhani sä veit kylmään vankilan sellihin? Kaiken antaisin mä pois, jos vaan poikani vapaa ois. Oma poikani rakkahin!

Pastorin puheesta kertoja sanoi, että se oli valtavan liikuttava ja jatkoi: — Voi sitä kyynelten tulvaa, ei ollut yhtään kuivaa silmäparia. Loppulaulusta ei tahtonut tulla mitään, suut olivat itkusta vinossa ja silmät kyynelten sokaisemat.

Varmaan miesten mielessä mylersi muistot omasta armaasta äidistä. Pastori ja lukkari saivat kahden laulaa: — Vain sydän äidin tunnet sen, niin hellä on ja lämpöinen. Se riemuitsee sun riemustas, se tuntee huoltas, tuskias!

Lähdin samaa tietä takaisin. Tultuani Valistustalolle kuului avoimista ikkunoista virrenveisuu: — Kiitos sulle Jumalani armostasi kaikesta... Jatkoin matkaani ja ajattelin: — On se hyvä, että on niin uhrautuvaisia ihmisiä, että äideille juhlan järjestävät! Kyllä he sen ovat ansainneet.

Juhliensa jälkeen äidit hajaantuvat koteihinsa, alkavat taas samat kotoiset askareet. Tuskat ja murheet saavat sijansa sydämen sopukoissa.

Ihmettelin, miksi äidit eivät voi avautua ja jakaa taakkaansa omaisten kesken? Sitä ihmettelen vielä tänäkin päivänä.

Loviisan poika Lauri

SUVANNON LAULU

omistettu Suvanto-säätiölle

Suvannon laulu
sielussamme säilyy.
Aallokko siellä leikkii, karkeloi.
Siintävä selkä
sinisenä päilyy.
— Aika sen kuvaa himmentää ei voi.

Lauloivat meille
laineet kotirannan
lauluja, joita tuuli kaukaa tuo.
Lapsuuden leikit
luona kultasannan
hohdetta yhä elontielle tuo.

Venhettä usein
Kotijärven syli
keinutti, niinkuin äiti lapsiaan.
Reunoista joskus
aallot löivät yli,
opettain elon tietä kulkemaan.

Suvannon laulu
sielussamme säilyy.
Aallokko siellä yhä karkeloi.
Auringon kilo
lainehilla päilyy.
Aika sen muistoa ei viedä voi!

Elsa Tuokko

Orvokkeja

Sakkolan Karholassa
männikön laidassa
keto-orvokki kentän muistan.
Siellä lapsena siskoni kanssa
orvokkeja poimin.

Istuimme kukkien väliin
ja katselimme niitä.
Miten kauniita
ne kimpussa olivatkaan.
Oli taivaan sineä, violettaa,
keltaista ja valkoista.

Äidille ne kotiin veimme.
"Keto-orvokkeja", sanoi äiti.
"Kiitos lapsikullat".
Monta päivää ne olivat
kamarin pöydällä
pienessä maljakossa
nuo kauniit kukat.

Kulleroita

Lapsena kukkaniityllä kuljin,
kullankeltaisia kulleroita poimin
ja siten kotiin juoksin.
Siskoni kukista otsaseppeleitä sitoi
päähänsä laitto, minullekin antoi.

Olimme kultaisia
kullerokukan lapsia, seppelepäitä,
päivän palleroita,
onnekkaita kesän kulleroita!

Kukat kertovat

Kevään tuojat, sini- ja valkovuokot lehtomailla ne jo varhain keväällä lumen sulaessa ja maan paljastuessa nostavat nuppunsa ja avaavat kukkansa auringon lämpöön. Katso niitä läheltä! Kuinka kauniita ja puhtaita ne ovatkaan. Ne sanovat sinulle: — Kevät on tullut. Nauti auringon paisteesta ja lämmöstä. Ole onnellinen!

Keto-orvokit vanhojen peltojen reunamilla nelivärisine kukkineen kuiskaavat: — Kesä on tullut! Tähän riemuun yhtyvät pellon päivänkakkarat, näytyn keltaiset kullerot, lehdon valkoiset kielot, siniset kissankellot, harakankellot, peurankellot, isotkellot ja sadat muut eri väriset kukat. Kaikki ne kuiskaa kesän tulon ihanuutta, kauneutta kukkien, rakkautta ihmisten, kunniata suuren Luojan.

Yrjö Tenkanen

Oli kevättä ilmassa!

Parhaat kiitokseni kaikille
minua muistaneille!

Viljo Purontaa

MAASEUTUVÄKI

Lempäälän-Viialan Osuuspankki

Viisi palveluvalmista konttoriamme: Lempäälässä, Viialassa, Kuljussa, Sääksjärvellä ja Säijässä ovat käytettävissänne varoja sijoittaessanne, edullisesti, myöskin tarvittaessanne luottoa tarpeisiinne.

Kääntykää luottamuksellisesti puoleemme kaikissa raha-asioissanne.

Matti Niippa Suvanto-Säätiön kunniapuheenjohtajaksi

Suvanto-säätiön valtuuskunta ja hallitus kokoontuivat 20. päivänä maaliskuuta vuosikokoukseen Suomalaisella Klubilla Tampereella. Kokouksen avasi valtuuskunnan puheenjohtaja Matti Niippa. Hän on toiminut puheenjohtajana vuosikymmeniä. Kokouksen kokohdaksi muodostui julkilausuma jossa Matti Niippa kutsuttiin Suvanto-säätiön valtuuskunnan kunniapuheenjohtajaksi ja kunniavieraaksi kaikkiin säätiön järjestämiin kokouksiin ja tilaisuuksiin. Päätös oli yksimielinen. Matti Niippa kiitti liikutettuna saamastaan tunnustuksesta. Hän pyysi eron terveydellisistä syistä.

hallituksen esityksen mukaan opintoapurahoja seuraavasti: Lukiolaiset 13 hakijalle yht. 1040 mk, korkeakouluissa opiskelevat 20 hakijalle yht. 1990 mk, opistoissa opiskelevat 12 hakijalle 1140 mk, ammattikoululaiset 11 hakijalle yht. 770 mk. Suvannon Seudun taloutta tuettiin 8000 mk. Seuroille myönnettiin lisäksi 400 mk.

Vuoden lopulla järjestetään sakkolalaisille jälleen yhteinen tilaisuus, josta tarkemmin myöhemmin. Tänä kesänä ovat Sakkolajuhlat Keski-Suomen Sakkolaseuran järjestämänä Jyväskylässä elokuun 2 ja 3 päivänä. Tämän jälkeen on järjestämisvuorossa Punkalaitumen ja Juupajoen Karjalaiset.

Hämeen viestiin toivotaan säätiöltä kiertopalkintoa. Asiasta keskusteltiin vilkkaasti ja asiaa eteenpäin kehittämään nimettiin toimikunta, johon tulivat Yrjö Raaska ja Viljo Purontaa Vesilahdelta sekä Esko Kallonen Lempäälästä.

säätiön hallintoon kuuluneille henkilöille.

Toimintavuoden aikana on myyty säätiön omistaman Hattulamaen tilan metsää kahden hehtaarin alalta sekä lisäksi kaksi asuintonttia, jonka jälkeen säätiöllä on vielä myymättä pari isompaa tonttia Moisiojoen rannalta.

Sakkola-viirejä on kustannettu uusi painos. Hinta oli noussut 26 mk:aan, joten kustannukset ovat nousseet yli 100 % entisestä!

Säätiön toimintakertomus hyväksyttiin. Samoin hyväksyttiin säätiön ja Suvannon Seudun tilit ja tilivelvollisille myönnettiin vastuuvapaus.

Tilikauden ylijäämä oli 15.200 mk ja käyttörahaso 31.250 mk. Tilikauden menot olivat 41.280 mk.

Suvannon Seudun toimittaminen on kustannusten noustessa tullut säätiön taloudelle huomattavaksi menoksi. Kokouksessa päätettiin Suvannon Seudun tilaushinnaksi v. 1976 vahvistaa 15 markaksi.

Säätiön valtuuskunta myönsi

Säätiön valtuuskunnan uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Eero Kurikka Huittisten Huhtamosta. Hänen kotikylänsä oli Sakkolassa Kirkonkylä. Varapuheenjohtaja on edelleen Uno Pulakka. Hänen nykyinen kotipaikkansa on Ruovesi ja entinen Sakkolan Mönkö. Tilintarkastajiksi valittiin uudelleen Meri Männikkö ja varalle Toivo Männikkö Viialasta, Nikolai Suikkanen Lempäälästä ja varalle Kauko Virolainen Vesilahdesta. Uutena jäsenenä valittiin Terttu Nahkola os Koppanen Orivedeltä ja varalle Ilmari Kuisma Lempäälästä. Muiden valtuuskunnan ja hallituksen jäsenten toimi jatkuu edelleen.

Esitettiin säätiön toimintakertomus v. 1974. Toiminnasta mainittakoon sakkolalaisille sotainvalideille järjestetty yhteinen tilaisuus, Sakkolajuhla Lempäälässä, kunniakäynnit säätiön luottamushenkilöiden luona heidän merkkipäivänään ja kukkatervehdykset viimeiselle matkalleen lähteneille

Jukka Niemi

Vesilahti

PÄÄMYYMALAMME

ja

MYYMALAAUTOMME

PALVELEVAT TEITÄ

Kertomus Karholasta

(Kolmas osa)

Oli perjantai-ilta kun me pojat ravasimme urheilukentällä potkupallon perässä minkä kypälistä lähti. Ai, ai sitä temmelystä, kyllä mokomassa hommassa tuli hiki. Vävykokelas oli jo lähdössä kotiin. — Lähde saunaan! Meillä oli tänään ahospäivä, ehkä saunasta vielä saadaan löylyt. — Mikäpä siinä, tuumasta toimeen. Me painelimme suoraan saunaan. Kun oli jonkun aikaa lyöty itseämme vastalla pamautti vävykokelas sanat: — Viikon perästä lauantaina minä olen hautuumaan tuvan kellarissa kylmänä poikana! Vieläkin minä muistan ne vilun väristykset, jotka kulkivat päästäni varpaisiin saakka. Availin suutani kuin kala kuivalla maalla. Lopuksi sain sanotuksi: Nythän sinä möläyksen päästit, mistäs moinen johtuu? Vävykokelas vastasi: — Mitä minun rentun on väliä, kun en minä tytärtäkään saa ja koko kylä nauraa kun minua "metlan" kanssa lennätetään! Vastasin: — Jos et lakkaa hautomasta tuollaisia ajatuksia, niin minä otan ja soitan polis-Juholle, jos ei asiat muuten järjesty. Kun me siinä asiaa järjeltiin niin päätettiin: Ensi sunnuntai-iltana tytären mentyä lypsylle minä menen norkoilemaan tarhan veräjälle ja tarkkailen samalla isän liikkeitä. Sinä ajaa karautat muina miehinä tarhan veräjälle. Katsoaan sitten mitä tuleman pitää.

Tuli sunnuntai-ilta, menin niin kuin sopimus oli. Tytär oli jo lypsillä. Isä katsoa vilautti ikkunas- ta, mutta poistui saman tien. Koh- ta pyyhkäisi vävykokelas myöskin paikalle. Tytär siivilöi maitoa. Kuinkas ollakaan, portuvan ovi avautui ja isä tupsahti näkyviin. Vävykokelas lausahti: — Tuli

taas äkkilähtö! Tytär kielsi: — Älä lähde, isällä taitaa olla sinulle asiaa. Huomatessani tilanteen minä häivyin paikalta. Siihen jäivät isä, tytär ja vävykokelas neuvonpitoon. En ehtinyt kuin Juoneksen Tommin kujasille niin oli jo vävykokelas perässäni ja manaili: — Nythän ne säännöt keksi: Jos olen puolen vuotta etten ota viinan tippaa, ei isä enää ole asian esteenä! Saamme päättää menemmekö avioon tai ei. Mitä sinä arvelet asiasta? Illalla on iltamat ja pullo tilattuna. Mitä minun pitää tehdä? Vastasin: — Nyt ovat asiasi hyvällä mallilla: Emme mene Valistustalolle, vaan Kurikka-aholle pelaamaan palloa ja urheilemaan. Siitä tämän "kokelaan" tie raittiuteen alkoi. Runsaan puolen vuoden kuluttua olivat sitten ne odotetut tyttären ja "koke- laan" häät. Ei mitkään remu- selalaiset, ettei vävyllä tarjoutuisi ti-

laisuutta sen ensimmäisen ryyppyn ottoon. Joivat vain litran lämmin- tä maitoa ja menivät levolle. Siitä heidän yhteinen elämäntaival al- koi.

Tulipa aikainen kevät, tuumaili isä, kun valjasti hevosta "vie- teriastuvan" eteen ja aloitti tou- kotyöt. Vävy hakkasi hakkoja pi- nolla. Isä käväisi päivällä kotona syömässä. Ei osannut aavistaa minkälaiset seuraukset tulisivat olemaan hänen neuvoissaan vä- vyä: — Ota nurmikokka ja mene levittämään ojaturpeita!

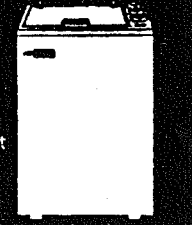
Vävy teki työtä neuvottua, mutta kuinkas ollakkaan, kujasia pitkin ajoivat "heleherttasein", mustalaiset. Huomatessaan vävyn, pysäyttivät hevoset ja yksi mie- mistä meni vävyn luokse, veti tas- kumatin esiin ja tarjosi vävyllä huikat jolloin taka-ajatuksena oli, että pääsisivät taloon yöksi. Vävy ensin esteli — tempaisi äkkiä ma- tin ja veti kuin vetikin huikat ja toiset, menivät vielä kolmannet- kin. Aine kihautti päähän, vävy hihkaisi varttukaa, juoksi kotiin, tempaisi talon rahansa ja rekka- palton, ja kohta seisoivat mustalais- tenkieseissä. Hevosella täysi ravi päällä ja vävy huuteli jo tavallista kovemmalla äänellä.

Isän tullessa illan hämärässä pellolta osui hänen katseensa kuokkaan, joka oli isketty turpee- seen. Vietyään hevosen talliin hän kurkisti myös navetan puolelle. Hän oli melkein varma, että ta- voitaisi sieltä myös vävyn, mutta eipäs vaan. Tultuaan tupaan ka- tosi viimeinenkin toivonkipinä. Hänen ajatuksissaan takoi ajatus: — Nyt on tullut mutka mat- kaan... Tyttären kutsuessa isää syömään, nousi isä ja sanoi: — Käväsensin naapurissa, saisiko heiltä ostaa heiniä ja samalla jo painoi tuvan oven perässään kiin- ni.

Arastellen hän asteli naapurita- loa kohti, mutta arkuus katosi

ASA-Cordes

Ulkomitoiltaan markkinoiden ple- nin 4 kg täysautomaattinen pesu- kone. Vain 64x55x43 cm. Ruostumatonta terästä. Pesurumpu itse irroitettavissa. Vapaavaltaiset ja kiinteät ohjelmat.

kairimo

KOON TAVARATALO

Lempäälä, puh. 74 402

MUISTOKIRJOITUS

Opettaja Iida Pekkanen on pitkällisen sairauden uuvuttamana päässyt ajasta iäisyyteen Raumalla 2. 2. 1975.

Hän oli syntynyt Sakkolan Haparaisissa 24. 9. 1898. Kansakoulun päästötodistuksen hän sai synnykylässään v. 1912. Eteenpäin pyrkivänä nuorena hän opiskeli Räisälän kansanopistossa 1918 ja Otavan puutarha- ja talouskoulussa v. 1922. Hän valmistui opettajaksi Suistamon seminaarista v. 1930. Rajoitetun yläkoulunopettajapätevyyden hän sai Rauman Itä-Suomen seminaarista v. 1951. Hän kehitti itseään lukuisilla kasvatusalan ammattikursseilla. Haparaisien koulun lapsia hän opetti 9 vuotta. Sitten hän siirtyi Sakko-

lan Kirkonmäen kansakouluun, josta hän joutui lähtemään evakotapaleelle v. 1939. Talvisodan jälkeen hän toimi Laitilan Kaa-riaisten koulussa. Kun päästiin Karjalaan takaisin, hän palasi opettamaan kotipitäjään lapsia Sakkolan Valistustalon yläkerrassa, koska kansakoulu oli poltettu. Olot olivat puutteelliset, mutta oli suuri ilo tehdä työtä kotiseudulla. Kesällä v. 1944 tuli uusi häätö karjalaisille. Opettaja Pakkanen joutui Rautalamille ja myöhemmin Rauman maalaiskuntaan jatamaan koulutyötä, jota hän teki kaikkiaan 37 vuotta. Hän oli tarmokas, viisas ja lahjakas kasvattaja, joka ymmärsi ja rakasti oppilaitaan. Kiitollisina muistelevat

oppilaat hänen havainnollista ja virikkeitä antavaa työtään.

Opetustyön ohella hän oli mukana vastuuta kantamassa monessa edistyksellisessä työssä kuten työhuoltolautakunnassa, maatalouskerhotoiminnassa, Martta-yhdistyksessä, tyttökerhityössä ja kirkkokuorossa. Eläkeikäisenä hän osallistui Raumalla Kultaisen iän kerhoon. Laulu ja lausunta ovat olleet hänen mieliharrastuksiaan. Hän on kirjoittanut itsekin runoja. Hän tahtoi jakaa siitä henkisestä hyvästä, mitä oli saanut, toisillekin. Esimerkillisellä tavalla hän toteutti elämässään jaloja ihanteita.

Opettaja Pekkanen rakasti palavasti kotiseutuamme Karjalaa. Hän teki sinne matkaa v. 1957 ja kirjoitti runon Muistojen koti. Siinä ovat mm. sanat: "Ei ole toista parempaa paikkaa maailmassa kuin on muistojen koti rakkaassa Karjalassa. "Hän rukoili koko Karjalan heimon puolesta.

Arvokkaan elämäntyön suorittanut opettaja Iida Pekkanen siunattiin Raumalla 22. 2. 1975. Siunauksen toimitti rovasti Laurila

huomatessaan isännän kartanolla. Kun heinäasiat olivat puhutut, kysäisi isä: — Ei kai vävyä ole näkynyt täällä? — Kyllä tästä ajoi ohi mustalaisten mukana ja päästeli ääniä jotka eivät sovi tälle kylälle, vielä vähemmän ne jotka oli kohdistettu teihin.

Isän tultua kotiin hän katsoi olivatko rahat tallessa. Ei penniäkään! Istuttuaan pöytänsä lausah- ti hän: — Meidän talon asiat eivät ole nyt oikein kunnossa: Vävy on lähtenyt ja vienyt kaikki rahammekin mennessään. Silloin heitti tytär lusikkansa pöydälle ja lähti kamariinsa sekä sanoi mennessään: — Vävyyn kohdalla taitaa taivaan tie olla vielä hyvin kaukana.

Mitkä ajatukset lienevät askarruttaneet tytärtä? Isän ajatus oli: — Jos hän vielä palaa, ei pahaa sanaa, niinkuin mitään ei olisi tapahtunutkaan.

Kului päivä, kului viikko, vävyä vaan ei kuulunut kotiin tulevaksi. Kylältä kyllä kuului kaikenlaisia

juttuja, juoruja ja pilkkapuheita isästä ja tyttärestä.

Vävyyn lähdöstä oli kulunut jo kaksi viikkoa. Isä oli pellolla "pölkkyämässä" viimeistä sarkaa, kun alkoi sataa ripotella vettä. Isä ajatteli: — Olipa hyvä kun sai toukutyöt tehtyä. Nyt siemenet itävät kun Luoja antoi sadetta.

Kun sen päivän työt oli jo tehty, kantoi tytär syömistä pöytään ja samalla vilkaisi ikkunasta ulos: — Siellä sataa kuin saavista kaataen. Kun isän herkkä "jamakka-muru" oli tehty ja piti aloittaa aterian, kuului niinkuin ovi olisi käynyt. Kohta avautui hiljaa myös tuvan ovi ja vävyhän siinä seisoi vaatteet likomärkinä ja toinen silmä umpeen muurattuna.

Tytär hyppäsi pöydästä kuin ampiainen, mennäkseen, sillä hän pelkäsi, että isä huutaa vävyille: — Ulos! Mutta isä sanoi-kin hyvin rauhallisesti: Haeppas vävyillekin kuivat vaatteet ja tulkaa syömään, että levollekin päästään.

Sakkola-Seuran vuosikokous

pidettiin 5. 3. 75 Karjalatalon Laatokkasalissa. Ennen virallisten asioiden käsittelyä nautiskeltiin kahvista ja karjalanpiirakoista, tuttavien kanssa tarinoinnista ja nykyisten Kannaksen maisemien katselusta väriefilmiltä. Konsuli Aarne Roiha oli tullut ystävällisyyttään ties kuinka monenteen karjalaisten tilaisuuteen näyttämään tuon parin vuoden takaisen matkakuvauksensa nyt sakkolaisten pyynnöstä. Joskaan Sakkolasta ei ollut tuolla filmillä yhtään kuvaa, olivat kylä- ja maise-manäkymät tyypiltään niin tuttuja että olisivat voineet olla muualtakin päin Kannasta kuin nuo Hiitolasta, Kurkijoelta, Käkisalimesta ja sieltä päin kuvatut paikat. Pienen kaihomielen nostattivat ne kesäiset, hiljaisen näköiset Karjalan kunnaat ja heinäpellot, joilla muutama sovhoosityöläinen nyt liikus- keli.

Vuosikokouksen puheenjohtajana toimi ammattikasvatusneuvos Matti Laamanen ja pöytäkirjanpitäjänä sihteeri Leena Mattila. Jus- si Kyllästinen ja Sulo Kuisma valittiin pöytäkirjan tarkastajiksi. Ilman huomautuksia hyväksyttiin viime vuoden toimintakertomus ja tilinpäätös. Toimintasuunnitelmissa tälle vuodelle on tavallisten ko-koontumisten lisäksi myös bussimatka Leningradiin ja tänne koti- maahan jonnekin, myöhemmin valittavaan kohteeseen.

Seuran puheenjohtajaksi tälle

puhuen Ps. 103 johdosta. Muistotilaisuus oli Rauman seurakunta- talossa. Omaiset, ystävät sekä suuri oppilasjoukko muistaa op. Iida Pekkasta kiitollisin ja kaipaavin ajatuksin.

H. P.

vuodelle valittiin yksimielisesti edelleen Reino Söder. Muut johto- kunnan jäsenet omine erikoisteh- tävineen ovat tänä vuonna seura- vat: Eila Aro (varapj), Elsa Kuu- sisaari (rahastonhoit), Leena Mat- tila (siht), Aulis Airtto (tiedotus- siht), Urho Kallonen (isäntä), Eka Karppanen, Matti Laamanen, Jan- ne Loponen, Pekka Naskali, Elsa Laamanen (varaj), Eino Systä (varaj) ja Martta Votka (varaj).

Naistoimikuntaan valittiin Raili Naskali (puhj), Sirkka Koponen,

Ida Sikiö, Elsa Laamanen, Meeri Lampinen, Mailis Paukku, Sirkka Jyräs ja Impi Väre. Yhdistettyyn perinne- ja musiikkitoimikuntaan tulivat valituiksi Tyyne-Kerttu Virkki (puhj), Sirkka Immonen, Aaro Loponen, Mirja Meloni, Rai- ja Kataja ja Aulis Airtto.

Vuosikokouksessa perustettiin myös urheilu- ja retkeilytoimikun- ta, jonka puheenjohtajaksi valit- tiin Juhani Laamanen, sekä jäse- niksi Pekka Naskali ja Eino Systä.

Aulis Airtto

KOKOUKSIA

Vesilahden Karjalaseuran vuosi- kokous pidettiin 20. 3. 1975 osuus- pankin kerhohuoneessa Narvassa.

Kokouksen avasi ja puheenjoh- tavana toimi Kauko Virolainen, sihteerinä Viktor Ryyppö. Pöytä- kirjan tarkastajiksi nimettiin Asta Valkonen ja Elli Höyssä.

Toimintakertomus ja tilit hy- väksyttiin.

Kauko Virolainen jatkaa seuran

puheenjohtajana. Johtokunnan ko- koonpano jäi ennalleen. Myönnet- tiin jatkoaikaa seuraaville: Viktor Ryyppö sihteerinä, jäsenenä Viljo Kurikka, Soini Kurikka ja Laina Nuora. Piirin naisjaoston jäsenyy- destä äänestettiin, ja entiset jäse- net Anna Raaska ja Kerttu Virolainen jatkavat.

Urheilutoimikuntaa vetää Asta Valkonen.

Seuran emäntänä toimii Kerttu Virolainen.

Tilintarkastajiksi valittiin Em- ma ja Mikael Hyytiäinen.

Kokousedustajaksi Karjalan Liittoon valittiin Kauko Virolai- nen, varalle Sirkka-Liisa Puputti. Piirikokouksiin edustajiksi nime- tiin Sirkka-Liisa Puputti, Kerttu Virolainen ja Viljo Purontaa.

Jäsenmaksuksi hyväksyttiin 5 mk henkilöltä.

V P

Linnanniemen kiinteistö- ja asunnonvälitys

Birger-Jaarlinkatu 21 B
Hämeenlinna - Puh. 23 739

NIEMELÄN
VALOKOPIOLAITOS
HÄMEENLINNA — PUHELIN 24 522

KUOLLEITA

Käsityönopettaja ja maanviljelijä Mikko Suurpää kuoli Pirkkalassa 20 päivänä maaliskuuta 1975. Hän oli syntynyt Säkkiärvellä lokakuun 2 päivänä 1890.

Valmistuttuaan käsityönopettajaksi tuli hän Viipurin läänin Maanviljelysseuran palvelukseen ja piti usean vuoden ajan käsityökursseja Kannaksen eri pitäjissä.

Vuonna 1915 solmi hän avioliiton sakkolalaisen Anna Maria Sipiläisen kanssa. Kun vuonna 1918 hänen vaimonsa kotitalo joutui Mikko Suurpään hoidettavaksi, toimi hän maanviljelijänä Sakkolan pitäjän Viiksanlahden kylässä.

Monet olivat ne harrastukset ja toimet joissa Mikko Suurpää oli mukana. Hän osallistui myös vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön ja oli talvisodassa desanttijoukkojoukoissa.

Sotien jälkeen harjoitti Mikko Suurpää maanviljelystä Pirkkalassa. Eläkevuotensa hän vietti omakotitalossaan Pirkkalassa.

M N

Anna Sofia Karonen os Ukkonen syntyi 18.12.1900 Sakkolassa, kuoli 8.3.1975 Tampereen keskussai-

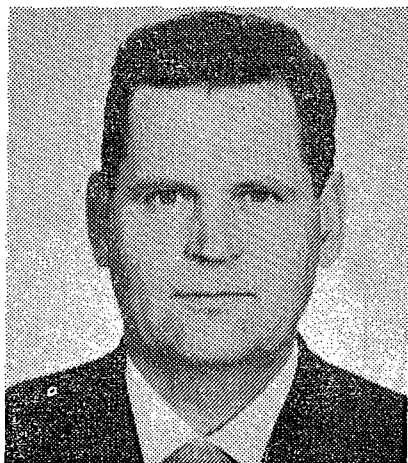
raalassa. Entinen kotipaikka oli Sakkolan Sipilänmäki. Hänen viimeinen kotipaikkansa oli Nokia.

Iida Kiiski syntyi 6.10.1904 Sakkolassa, kuoli 28.2.1975 Punkalaitumella.

Eeva Helena Holmavaara os Tuokko syntyi 21.3.1916, kuoli 7.3.1975 Tampereella.

Iivari Heikkonen, synt. 3.12.1904 Sakkolassa, kuoli 2.4.1975 Pikkonlinnassa. Entinen kotikylä Sakkolan Riiska. Viimeinen kotipaikka Lempäälän Sääksjärvi. Siunaustilaisuus Lempäälän Ristimäen siunauskappelissa 12.4.1975.

Uuno Benhard Pursiainen, synt. 27.5.1907 Valkjärvellä, kuoli 20.3.1975 Lahdessa. Entinen kotikylä Sakkolan Petäjäjärvi.

Unto Kuisma, synt. 4.7.1928 Sakkolan Luprassa, menehtyi sydänkohtaukseen 28.2.1975 46 vuoden ikäisenä matkallaan Punkalaitumella. Hänen varsinainen kotipaikkansa oli Oulaisissa. Hyvää puolisoa ja isää jäi kaipaamaan vaimo ja neljä lasta. Siunaus toimitettiin sunnuntaina 9.3. Punkalaitumen hautausmaalla. Kukien peittämä kumpu jäi kertomaan omaisten ja ystävien suuresta kaipaudesta.

VUOSIA TÄYTTÄNEITÄ

85 VUOTTA täytti 12.3.1975 Helena Kiuru os Ukkonen Raisiossa. Hän on syntynyt Sakkolassa. Viimeinen kotikylä Metsäpirtin Kirvesmäki.

85 VUOTTA täytti 4.4.1975 Maria Lovisa Pitkänen os Sander Huitisten Huhtamossa. Hänen entinen kotikylänsä oli Sakkolan Karhola.

80 VUOTTA täytti 16.2.1975 vanhaemäntä Helena Kekki os Paakehi Lempäälän Kuljussa. Hän on syntynyt Sakkolan Kaarnajoella ja viimeinen kotikylä Sakkolassa oli Haparainen.

80 VUOTTA täytti 7.3.1975 Aatami Voutilainen Tampereen Pispalassa. Hänen entinen kotikylänsä oli Sakkolan Haitermä.

80 VUOTTA täytti 26.4.1975 konduktööri Juhani Pitkänen Toija-

lan Hallamäessä. Hän lukeutuu ikäluokkaan, joka sai kolmasti nousta aseisiin isänmaan vaaran hetkellä. Hän osallistui aikoinaan kuuluisaan Venäjänsaaren sotaretkeen ja Karjalan rintaman taisteluihin aina Viipurin valtauksen saakka.

Myös talvi- ja jatkosodassa hän oli mukana ja toimi huoltojoukoissa sotatoimialueella. Siviiliharrastuksista oman toimensa ohella on mainittava konduktööri Pitkäsien kiintymys nuorisoseura- ja opintokerhotyöhön sekä urheiluun. Nuorisoseuratyöhön hän joutui jo nuorena mukaan, 20-vuotiaana hän oli jo seuransa puheenjohtajana. Aikoinaan hän lukeutui Käksälmen piirin parhaisiin yleisurheilijoihin.

70 VUOTTA täytti 27.2.1975 Juho Lemmetti Lempäälässä. Hänen

Näin naistenvuonna

— Miks Marjatta huulesi noin lausuikaan... Irja, muistatko lapsena.. — Soi rammarissamme joka ilta ja yölläkin poikien huviksi ja ajanvietteeksi kun majailimme Leppäsen Jaakon isossa tuvassa Raudun Maanselän kylässä talvisodan kynnyksellä.

Olimme siinä monta viikkoa ja aina soi, kun palasimme illalla majapaikkaamme.

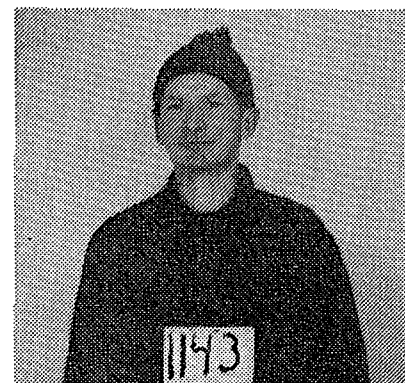
Päivällähän laitoimme kuntoon puolustus-asemia. Oli YH-aikaa.

entinen kotikylänsä oli Sakkolan Petäjäjärvi.

60 VUOTTA täytti 19.3.1975 Iivari Laulajainen Punkalaitumella. Hänen entinen kotikylänsä oli Sakkolan Riiska.

60 VUOTTA täytti 30.3.1975 Oiva Koppanen Lempäälän Säijässä. Hän on syntynyt Sakkolan Riiskassa. Hän osallistui talvi- ja jatkosotaan ja on sotilasarvoltaan vääpeli.

60 VUOTTA täytti 3.4.1975 Sulo Leppänen Hämeenlinnassa. Entinen kotipaikka Sakkolan Ojaniemi.

60 VUOTTA täytti 30.4.1975 Viljami Virolainen Tottijärven Joenpohjassa. Hän on nuoruudestaan saakka harrastanut hiihtoa ja maratonjuoksua. On sijoittunut Suomen mestaruuskilpailuissa yhdeksänneksi maratonilla.

Teimme murroksia. Kaivoimme hyökkäysvaunuesteitä ja muuta vihollisen vastusta. — Jos se sittenkin hyökkää. — Hyökkäsihän se "perhana" eräänä aamuna.

Rammarimme soi silloinkin: — Miks Marjatta huulesi noin lausuikaan — ja samalla reväistiin tuvan iso ovi selälleen ja vartiomies kiljaisi, että nyt se alkoi pojat! Itä leimusi ja jyrisi, kranaatteja tulla tupsahteli joka puolelle ympäristöömme.

Samassa "Marjatta ja Irja" häipyivät poikien mielestä. Joku sieppasi rammarin kainaloonsa, pari poikaa levypinkat ja ne löysivät tiensä syvään pihakaivoon. Heittivät vielä neljä polkupyörääkin päälle painoksi.

Siellä ne lepäävät nyt tallessa "Marjatta ja Irja". Ei niitä vieraatkaan pyörittele, tuumivat po-

jat, kantaessaan käsikranaatteja ja polttopulloja laatikoissa tuvan pitkälle pöydälle rammarin tilalle.

Siitä haimme jokainen kiilaa yön väliin kaiken muun varustuksen lisäksi. Alkoi kiireinen matka Multsiltaan etulinjaan, jossa vain vähäiset vartiomiehet olivat varmistamassa.

Sinne jäivät "Marjatta ja Irja" Leppäsen Jaakon kaivon pohjalle. Ja kaiho pojille.

Uudet tunteellisemmat säveleet raastoivat punertavaa aamutaivasta kun kranaatit ujelsivat päittemme yli puolin ja toisin, kun painuimme pikamarssilla etulinjaan.

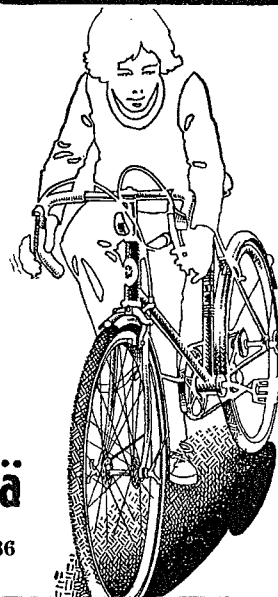
Se syttyi sittenkin!

"Marjattaa ja Irjaa" muistellen.

A Ku-ka

Erikoispyöriä Tunturilta.

- 10-vaihteinen miesten retkipyörä
 - erikoisteräsrunko kilpapyörän mitoituksella
 - rengaskoko 27"
 - dural-vanteet, lokasuojat kromimuovia, racer-vannejarrut kaksoisturvakahvoin
 - pakettiteline
- 5-vaihteinen retkipyörä miehille
 - rengaskoko 26"
- 5-vaihteinen retkipyörä pojille
 - erinomainen harjoituspyörä
 - rengaskoko 24"
- 5-vaihteinen retkipyörä naisille
 - loistopyörä kuntolenkille
 - rengaskoko 26"

Lempäälän Pyörä

Om. M. TOIVA - Puh. 74 286

Tenkanen-Tangén suku

Kanttori-urkuri Juho Viktor Tenkasen alulle paneman ja Tenkanen—Tengén Sukuseuran 1965—70 suorittaman sukututkimuksen mukaan kaikki Tenkanen ja Tengén sukunimen omaavat suomalaiset kuuluvat tiettävästi samaan sukuun ja näin ollen ovat läheisempää tai kaukaisempaa sukua toisilleen. Vuonna 1748 alkaneissa Sakkolan seurakunnan kirkonkirjoissa mainitaan ensimmäisenä Tenkasena Jöran Thomasin poika Tenganen, k. 1758 70-vuotiaana. Häntä voimme siis pitää sukumme tunnettuna kantaisänä. Hän asettui asumaan kirkon läheiseen Karholan kylään ja meni avioliittoon Anna Toiviaisen kanssa. Hänen ensimmäisen poikansa

Kiviniemen markkinoilla

Eräs nuori ja riski mies hypäh-teli ja kääri hihjoaan Kiviniemen markkinalatsin portin pielessä. Kehui olevansa Kotkan Poika ilman siipiä. Pian siihen ilmaantuivat "Sattuman Ville" "Yllö Ville" ja Naskarin Ville, nuo tomerat poliisimme. Tarttuivat sankaria kynnyspäistä ja sanoivat: — Pakkaaps sitten ne siivetkin! Ja lähtivät viemään Koppasen kellaria kohti, tuohon markkina-hurjien turvasäilöön. Kovasti Kotkan poika yritti harata vastaan, mutta eivät siinä kannukset pitäneet, sillä vielä tuntui olevan eillistä hihhoissaan. Lieneekö Kotkan poika saanut siivet? Ei ainakaan näkynyt markkinoilla.

A Ku-Ka

Matsin sukunimi on kirjoitettu muotoon Tengain, kolmannessa polvessa Tengainen ja viidennessä Tenkanen. Tengén sukunimen ottivat Jöranin toisen pojan Thomasin neljänteen polveen kuuluneet kirkkoherrat Johan Thomasinpoika, s. 1796 ja hänen veljensä Nicolaus Emanuel ja heidän perillisensä ja muuttivat pois Sakkolasta. Myöhemmin eräät heistä ovat muuttaneet nimensä takaisin Tenkaseksi. Muu suku asui aina viidenteen sukupolveen saakka Karholan kylässä. Silloin kantaisän molempien poikien Matsin ja Thomasin sukuhaaroista siirtyi perhe Pyhäjärvelle. Karhola No 2:sta lähti Martti Antinpoika Tenkanen Saapun kylään No 9 ja No 1:stä Matti Tuomaanpoika Salitsanrantaan ja myöhemmin Pyhäkylään no 11. Seuraavien sukupolvien aikoina tapahtui perheitten siirtymisiä Jääskén, Säkkijärven, Muolaan ja Uudenkirkon pitäjiin sekä Käkisalmen, Viipurin, Joensuun ja Helsingin kaupunkeihin. Talvi- ja jatkosotaa seuraavien Karjalan alueluovutusten jälkeen 1944 tulivat suvun pääasutusalueiksi Hämeen, Turun ja Porin läänit. Kaupungeista Helsinki ja Tampere ympäristöineen ovat olleet myös suosittuja. Hajallaan asuu nyt suvun jäseniä ympäri maan. Siirtolaisiksi muihin maihin on vain ani harva lähtenyt. Kirkonkirjoissa esiintyy kuitenkin muistutus merkinällä Amerikassa: Jaakko Tuomaanpoika Tenkanen, s. 5. 7. 1889. Ruotsiin on niin ikään siirtynyt eräitä henkilöitä avioliiton ja työn vuoksi.

Ensimmäiset sukupolvet toimivat maanviljelijöinä ja tätä ammattia vielä nytkin huomattava osa suvun perheistä harjoittaa. Suvussa jo varhain esiintynyt musiikkisuus johti monet suvun jäse-

net lukkarin, urkurin, säveltäjän ja jopa konsertoivan musiikkitaiteen aloille. 1800-luvulla Tenkasisa oli myös useita pappeja ja muita virkamiehiä, kuten kruununvouti Bernt Fridolf Tengén. Suvun uskonnollisuutta kuvastaa se, että teol.kand. Johan Albert Tengén liittyi Hedbergin alkamaan evankeliseen herätysliikkeeseen. Hän toimi myös ansiokkaasti Muolaan kirkkoherrana ja rovastina. Monet suvun jäsenet ovat taas toimineet maallikkosaarnaajina ja pyhäkoulun opettajina. Niinpä 1845 syntynyt Yrjö Antinpoika Tenkasta kutsutaankin "Sakkolan pyhäkoulun isäksi".

Tällä vuosisadalla on suku suuresti kasvanut ja yhä useammat sen jäsenistä ovat päässeet opin tielle. On tuomareita, insinöörejä, ekonomeja, opettajia, kanttori-urkureita, tekniikkoja, merkonomeja, sairaanhoitajia j.n.e. toimien näin mitä erilaisemmissa tehtävissä. Suvun monet käytännön miehet ja naiset ovat taas perustaneet omia pienteollisuuslaitoksia, joita johtaan ja itse myös työtä tehden yrittävät eteenpäin. Toiset toimivat liikemiehinä, urakoitsijoina, autoilijoina ja monissa muissa ammateissa. Yritteliäisyys, sisukkuus, sopeutuvaisuus, mutta joskus myös jääripäisyys, ovat niitä suvun ominaisuuksia, jotka ovat auttaneet tiukantullen puskemaan jopa "läpi harmaan kivenkin". Usko Jumalaan on tämän varmistanut ja antanut voiman kestämaan aina lahjoitusmaaorjuuden ajoista talvi- ja jatkosodan veriuhrin ja kotikontujen sekä talojen menetyksen. Jumala on myös siunannut suvun nykypolvien työn ja auttanut rakentamaan entistä ehommat kodit uusille asuinpaikoille.

Yrjö Tenkanen

Puupposkan rintaliivit

Tasan viisikymmentä vuotta on elokuun 8. päivänä 1975 kulunut aikaa tästä hauskaasta tapauksesta, vai käyttäisinkö sanontaa surkuhupaisesta tapahtumasta Sakkolan Petäjärvellä. — Selailin vanhaa — hyvin vanhaa päiväkirjaani ja sieltä osui silmiini: — 8. elokuuta 1925 näytteli "elokuvia" koiranpentu maantiellä ikkunani alla, suussaankin jokin "rutale". — Muistinko — tottahan muistin tuon tapauksen — siksi kerronkin sen tässä.

— Olimme naapurini Aino Nenosen kanssa päiväkahvilla — tuumasi taas minulle aivan tuntematonta matkaa — lähtöä maanantaina "helmenkalastukseen" eli heikkäläisittäin "kommustamaan". En ollut moisesta hommasta edes kuullut ennen — paitsi aariaa Helmen kalastajat — ja tämä kuului olevan sukua tuolle aarialle, niin Aino vakuutti minulle naurussa suin. — Tottahan lähdin, ellei satu virkaestettä.

— Tämä Karjalan Kannas on minulle yllätyksien ja ihmeitten maa.

— Hei, huusi Aino — katso mitä tuo koira vetää perässään?! Rännäsin akkunaan ja todella koira pää kekassa — hampaissaan jokin "rutale" — ja perässä paineli pieniä poikia, ottaakseen kiinni koiran — mutta ei koiralla ollut aikomustakaan luovuttaa pojille saalistaan.

Menimme tielle, pysäytimme huohottavat koiran takaa-ajajat ja tiedustelimme, miksi he tuota koiraa ajavat — antakaa toki koiran pitää "rutaleensa" ja varoitin vielä, ettei koiraa saa ahdistella eikä kiusata.

Yksi pojista uskalsi ilmaista,

että koira varasti uimarannalta yhden rouvan rintaliivit. — Ja se rouva lupasi maksaa meille jos me otamme ne koiralta pois!

— Johan selkesi! — Ilmankos koiralla oli pää kekassa — sellaiset vehkeet kannettavina, jotka viiltivät maassa vaikka miten ylväästi niitä kantaisi!

Toinen poika selvitti, jotta se on "Koirasen pentukoira" — ja ne vehkeet on "Puupposkan".

Minä lupasin pojille maksaa jos jättävät koira-paran takaa-ajon ja niin loppui se ajojahti!

Kyllä meille Aino kanssa taas nauru kelpasi. — Kysyin, kerrohan hyvä ystävä — sinä asiantuntia esim. tämä "koirasen pentukoira" — pentukoiran näin — siis koiran tekemä on pentukoira? — Sekös taas Ainoa nauratti ja hän selvitti sitten mitä on tässä tapauksessa "Koiranen". — Se on sukunimi, ja tämän nimisestä talosta oli tuo pentukoira, joka kantoi noita rintaliivejä — jotka me ristimme "rutaleiksi".

Tiedonhaluni ei loppunut tähän.

— Entäs se Puupposka — eihän täällä monikaan noita vehkeitä näy käyttävän?

Naurussa oli meillä molemmilla pitelemistä, sillä jatkoa seurasi maantiellä — jota katselimme tietysti ikkunastamme.

— Hei, tule nyt katsomaan sitä herrasväkeä — ne palaavat nyt uimarannasta, huusi Aino.

— No, mutta tottahan minä nuo tunnen, joskaan en tiennyt nimeä tätä ennen — siis Puupponen.

— Johan selvesi asia.

Miten lie käynyt pojille — liekö Puupposka saanut selville, että pojat saivat maksun vaikeivätkä saaneetkaan koiralta rintaliivejä takaisin. — Veikö koira aivan Koiraseen asti saaliinsa, sitäpä emme saaneet tietää. Olisihan tuo lopukin ollut hauska nähdä — ajatuksissa näimme sen kyllä ja sillä ajatuksellakin saimme nauraa. — Vilkas mielikuvitus meillä molemmilla teki siitä ylen hauskan hetken.

Bertta Valtonen

Laatutavaraa edullisesti

KAUPPAKUNTA

Tuotanto

SIKAMAISTA JUTTUA

Katsellessani Sakkolan viiriä, tulee väistämättä mieleeni sikamaisia ajatuksia.

Tarinani tapahtumat ajoittuvat kaksikymmenluvun puoliväliin. Aikaan, jolloin pitäjässämme sikatalous ja etenkin porsaankasvatus eli nousukauttaan. Porsaanostajat olivat ahkerasti liikkeellä, joten menekki lienee ollut hyvä. Tuolloin Sakkolan nimi tuli porsaiten ansiosta koko Suomen tietoisuuteen. Porsaanvälittäjistä "parisniekoista" muistan Riiskasta Pekkasen Heikin, Rastaan Antin ja Jussin, Petäjärveltä Loposen Alen, Ojaniemestä Ollikaisen veljekset Mikon, Manun ja Alen, Sudenhännästä Sipiläisen Vilhon, kirkolta Nasalin Matin ja Jussin sekä monta muuta pienempää tekijää.

Emännät pitivät kunnia-asiaanaan, kenen porsaista sai parhaimman hinnan. Vaikka olisikin käynyt niin, että taloudellinen tulos olisi ollut parempi, jos olisi myyty nuorena halvempaan hintaan.

Porsaiten kasvatuksessa jokaisella emännällä oli varmaan omat hoitotonsinsä, joita ei sivullisille hevin paljastettu. Muistan osan äitini keinoista. Porsaista hän taisi pitääkin enemmän huolta kuin meistä pojan koltiaisista? Me osumme pitää huolen itsestämme.

Valtiosalaisuudetkin tulevat julkisiksi, kun tarpeeksi paljon kuluu aikaa tapahtumista.

Minäkin siis voin paljastaa äitini porsaankasvatuskikkoja, aikaahan on kulunut paljon, eikä hän ole enää kieltämässäkään.

Ensiksikin emakon piti olla sopivan hyväkuntoinen. Porsimisaikaan oli emakolle syötettävä valkuaispitoista rehua, jotta se pystyi luovuttamaan porsaille paljon maitoa. Porsaiden lisäravinto ja muu hoito muodostivat oman

lukunsa. — Lehmänmaitoa, johon oli lisätty vatkattua kananmunaa ja sokeria. Puhdasta savea piti olla aina porsaiten saatavissa. Kalamaksaöljyä annettiin pikkulusikalla suuhun, eikä siinä huuto autanut. Se oli kai vitamiinilääke, koska tuon katkeran kalkin sain me me lapsetkin joskus niellä.

Tällaiseen ruokintaan kun lisäsi vielä puhtauden, aina puhtaat aluspehkut. Porsaiten pintaa pyyhittiin välillä kostealla rätillä ja kuivattiin pehmoisella pehku-kolla. Hoito kesti viidestä kuuteen viikkoon. Silloin niiden paino lähenteli kahtakymmentä kiloa. Karvan piti olla valkoisen kiiltävä, ihon pinta punertava. Nyt voikin sitten toivoa sellaista hintaa, että kehtasi naapurin emännällekin mainita. Ja "parisniekka" ilmoittaa ostajalle, että nämä ovat Sakkolan rotuporsaita. Kyllä se niin oli, että ahkerat emännät ja "parisniekat" ne Sakkolan piirtivät Suomen kartalle, jos halutaan korulauseita käyttä.

Kun muistelen noita porsaskasvatustapahtumia, on jäänyt lap-

suusmuistojeni joukkoon hauskojakin tapahtumia, joista kerron erään. Kotonani emakon porsieissa oli joukossa yksi porsas mustanvalkoisen-kirjava. Ei siinä muuta vikaa ollutkaan, porsas kasvoi hyvin ja oli virkeä veitikka. Mutta ostajat eivät sitä hyväksyneet, ettei se mene kaupaksi. — Kun ei mene kaupaksi, niin lihotetaan kotiin, sanoi isä.

Siinä se kasvoi ja koska oli erikoinen, sai se meiltä lapsilta huolenpitoa.

Me ristimme sen Erkki-enoksi.

Huvittavinta oli, että uskoimme aikuisten syöttämään juttuun, että kirjavuus johtui siitä, kun äiti oli syöttänyt emakolle palaneet perunapiiraat, jolloin palaneet kuoret ovat mustat läiskät ja valkoiset ovat huttupuolen läiskä.

Naapurissa, Vilppolassa, oli samaan aikaan jätetty kasvamaan kotiteuraaksi niin kutsuttu pahanpohjimmainen. Heillä lapset olivat ristineet sen Sorja-Kalleksi. Yhdessä Erkki-eno ja Sorja-Kalle tonkivat koko kesän ajan Leppäsenmäen kujasia ja kävivät rype-mässä Mehiläispesänojaassa, joka oli Rönään menevien kujasten päässä.

Nuo kaverukset piti meidän lapsien käydä iltaisin hakemassa kotiin. Meni kesä ja tuli syksy, koitti kaveruksille ero ja muutenkin kohtalonhetki. Molemmat joutuivat karsinaan teuraslihotukseen.

Meille lapsille oli Erkki-enosta tullut kesän aikana kaveri. Tuo ystävyys huipentui siihen, että esitimme uhkavaatimuksen, ettemme syö, emmekä koske Erkki-enon lihaan, jos se kotiin teurastetaan! Kyllä isä-Antti taisi sen todesta ottaa, että myi Erkki-enon Ukkosen Matille. Matti välitti lihaa etupäässä Kiviniemeen, että rouvat ja herrat ne Erkki-enon söivät. Matti

Antti Söyrinki

SEKATAVARALIIKE

NARVA OJOINEN

PUH. 77 071

Sakkolajuhla Jyväskylässä

Ensi kesänä vietetään Sakkolajuhlia Jyväskylässä. Käyttöön olemme saaneet Keski-Suomen Yhteiskoulun, joka on aivan kaupungin keskustassa ja muiden juhlapaikkojen välittömässä tuntumassa. Juhlatoimikunta on vahvistanut juhlien runko-ohjelman ja yksityiskohtaisetkin valmistelut ovat jo hyvässä vauhdissa. Runko-ohjelman mukaan vietetään "Muistojen iltaa" Jyväskylän Seurahuoneella elokuun 2 päivän iltana ja varsinaisena juhlapäivänä elokuun 3 päivänä on jumalanpalvelus kaupungin kirkossa, kunniakäynnit sankarivainajien ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä. Vietetään ohjelmallinen hetki Taipaleen muistomerkillä ja päätteeksi Päiväjuhla Keski-Suomen Yhteiskoulussa. — Tarvittavan majoituksen saamme järjestymään täkäläiselle koululle, mutta mikäli tänne tulijat haluavat esim. hotellimajoitusta, niin sellaisen he voivat itse tilata ajoissa m.m. seuraavista kohteista:

Seurahuone, Kauppak. 32, puh. 941 - 17 701. (1 h. huone 45 mk, 2 h. huone 76 mk, hintaan sisältyy kahviaamiainen.)

kehui, että sehän hyvin meni kaupaksi, kun herrat ovat aina erikoisen perään!

Kotiin lihotettiin teuraaksi eräs pahanpohjimmainen, eikä meillä lapsilla ollut sen suhteen mitään tunnearvoja.

Näin olen teitä ryöpyttänyt sikamaisten juttujen parissa, mutta sika on osa Sakkolaa ja Sakkola on meissä niin kauan kuin Sakkolan tuntemus ja synnyinseutujen muisto meissä elää.

Kassu

Hotelli Milton, Asema-aukio, puh. 941 - 11 761. (1 h. huone 49 mk, 2 h. huone 80 mk, hintaan sisältyy kahviaamiainen.)

Hotelli Harju, Linja-autoasema, puh. 941 - 18 741. (1 h. huone 45 mk, 2 h. huone 80 mk, hintaan sisältyy kahviaamiainen.)

Hotelli Maakunta Yliopistonk. 36, puh. 941 - 12 194. (1 h. huone 37 mk, 2 h. huone 60 mk.)

Asemahovi, Asemak. 5, puh. 941 - 14 550. (1 h. huone 22—30 mk, 2 h. huone 35—44 mk.)

Kortepohjan Kesähotelli, Taitoniekantie 9, puh. 941 - 252 211.

Tarvittaessa pyydämme kääntymään m.m. seuraavien henkilöiden puoleen:

Punkalaitumen Karjalaset ry:n

vuosikokous pidettiin Eino Kuismalla helmikuun 23 pv. 1975. Kokous aloitettiin Karjalaisten laululla, jonka jälkeen seuran puheenjohtaja Albert Nihti avasi kokouksen ja lausui yleisön tervetulleeksi, ja hänen kehoituksestaan vietimme hiljaisen hetken perustajajäsenen Reino Pitkäsen muistolle. Reino Pitkänen sai iäisyyskutsun joukostamme viime vuoden aikana. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Soini Patja ja sihteerinä toimi Toivo Ukkonen.

Esitetystä vuosikertomuksesta ilmeni, että kertomusvuoden aikana saimme läpi opintokerhokirjamme "Nykypäivän Karjalatietous". Kerhönjohtajana toimi Soini Patja, jäsenenä kerhossa oli 20 henkilöä.

Vuosikertomus ja tilit hyväksyttiin. Jäsenmaksuksi vahvistettiin entinen 2 mk jäseneltä. Ainaisjäseniltä 10 mk.

Puheenjohtaja Aarne Roininen, Velamonk. 4 A 6, 40700 Jyväskylä 70. Puh. 941 - 15 902. Kesä—heinäkuussa 931 - 633 729.

Sihteerä Arvi Nuora, Vainionk. 9, 40700 Jyväskylä 70. Puh. 941 - 10 087.

Rahastonhoitaja Helvi Røykäs Kinkomaa. Puhelin 941 - 741 314.

Toivomme, että mahdollisimman paljon saisimme sakkolalaisia tänne Keski-Suomen pääkaupunkiin, jonne liikenneyhteydet ovat erinomaisen hyvät. Täällä on paljon kaunista katseltavaa ja paljon odottavia ystäviä! Varautukaapa jo nyt tähän jokavuotiseen suur-tapahtumaamme.

A. R.

Toimintasuunnitelma ja talousarvio kuluvalle vuodelle hyväksyttiin.

Johtokunnan erovuoroiset jäsenet, Mikko Korkka, Soini Patja, ja Eino Häkli, sekä varajäsen Helga Lemmetti, valittiin kaikki uudelleen. Huvitoimikuntaan valittiin Toivo Tenkanen, Aune Tenkanen, Erkki Pärssinen, Marjatta Naskali, Aimo Kinnari, Liisa Huuska, Irja Mäkinen ja Aarne Ruuskanen. Urheilutoimikuntaan Mikko Korkka, Aulis Rastas, Iivari Laulajainen, Aarne Ruuskanen, Viljo Ukkonen, Juhani Vulli, Reino Pappinen ja Veikko Huuska. Ravintolatoimikuntaan Esteri Kyllästinen, Selma Leppä, Irja Mäkinen, Hilja Kallonen, Helga Lemmetti, Saima Korkka, Emma Pärssinen ja Marja Mäkelä. Raittius- ja nuorisosaoston Mikko Korkka, Erkki Pärssinen, Viljo Ukkonen ja Aimo Kinnari. Järjestysmiehiksi nimettiin

Soini Lamppu
Keskuslaitos OI
34130 YLINEN

VESILAHDEN
OSUUSPANKKI

*joustavaa
pankkipalvelua*

SUVANNON
SEUTU

Suvannon ympäristön kotiseu-
tulehti, ilmestyy 1975 8 ker-
taa vuodessa.

Tilaushinta 12 mk vuosikerta.

Ilmoitushinnat 1 mk palsta cm
vakinaisista ilmoituksista
alennus.

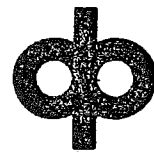
Toimituksen ja konttorin osoi-
te 37370 Narva. Puhelin
931 - 734 843.

Postisiirtotili TA 4307 63 - 1

Pankki Vesilahden Osuuspank-
ki 37370 Narva.

Vastaava toimittaja Viljo Pu-
rontaa.

Toimituskunta Viktor Ryyppö,
Helmi Uosukainen, Uno
Pulakka, Eero Koppanen ja
Väinö Kekki.

TAMPEREEN SEUDUN
OSUUSPANKKI

- JOUSTAVAN PALVELUN PANKKI -

Kaikki sähköasiat

voimme toimittaa edullisesti

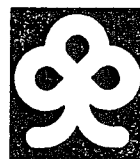
NYT SÄHKÖLÄMMITYSASENNUKSET SOPIVASTI

RAASKAN SÄHKÖLIKE

A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIIJA

Vesilahti
Puh. 739 541

Valkeakoski
Puh. 41 810

Vesilahden Säästöpankki

auttaa - neuvo - palvelee

**LEMPÄÄLÄN
PELTITYÖ**

OM. V. RIIKONEN

Puh. Tampere 740 886 (verstaaseen)

Suorittaa kaikkia rakennusalan pelti- ja rautatöitä
urakalla ja laskuun.